

rozsądny czas po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, tzn. przez maksymalnie jeden pełny rok kalendarzowy, począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po wydaniu wyroku.

Skarga Komisji opiera się na następujących trzech zarzutach:

- a) W zarzucie pierwszym dotyczącym naruszenia prawa w odniesieniu do podstawy prawnej zakwestionowanego rozporządzenia (naruszenie art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że Rada dopuściła się błędu poprzez podzielenie wniosku Komisji i przyjęcie jego części na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE, gdyż powinien on być zostać oparty w całości, jak to zaproponowała Komisja, na art. 43 ust. 2. Zakwestionowane rozporządzenie zawiera przepisy nieobjęte zakresem art. 43 ust. 3, który może tylko stanowić podstawę dla środków dotyczących ustalania i przydziału dopuszczalnych połowów.
- b) W zarzucie drugim dotyczącym wynikającego z powyższego naruszenia prawa w odniesieniu do procedury decyzyjnej i kompetencji instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego w zakresie uczestniczenia w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w zakresie przeprowadzenia z nim należnych konsultacji (naruszenie art. 294 i art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że część odnośnego wniosku została przyjęta przez Radę stanowiącą samodzielnie, a Parlament Europejski nie brał udział w jego przyjęciu, jakby to miało miejsce w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, natomiast z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym nie przeprowadzono odpowiednich konsultacji.
- c) Wreszcie w zarzucie trzecim dotyczącym przyjęcia zakwestionowanego rozporządzenia bez wniosku Komisji lub istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji (fr. *dénaturation*) (naruszenie art. 17 TUE i art. 43 ust. 3 TFUE) Komisja wskazuje, że podzielenie wniosku przez Radę i wynikająca z tego zmiana podstawy prawnej jednej jego części doprowadziła do istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji przy naruszeniu przysługującego Komisji wyłącznego prawa inicjatywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 352, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-139/13)

(2013/C 156/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Maidani i G. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w związku z brakiem zastosowania do dnia 28 czerwca 2009 r., w którym upłynął termin przewidziany w art. 6 rozporządzenia nr 2252/2004 ⁽¹⁾, wymogów technicznych dotyczących wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji Komisji C(2006) 2909 z dnia 28 czerwca 2006 r. Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tego rozporządzenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie przyjęło ono środków koniecznych w celu zapewnienia wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców w terminie przewidzianym na mocy rozporządzenia (WE) nr 2252/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Niemcy) w dniu 20 marca 2013 r. — *Anett Altmann i in. przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht*

(Sprawa C-140/13)

(2013/C 156/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschütz, Heinz Anschütz, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Andrea Arnold, Klaus Arnold, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele i Karl-Heinz Aubele

Strona pozwana: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, by bezwzględne obowiązki zachowania poufności, które spoczywają na organach krajowych sprawujących nadzór nad przedsiębiorstwami usług finansowych i oparte są na właściwych aktach prawa Unii (dyrektywy 2004/109/WE ⁽¹⁾, 2006/48/WE ⁽²⁾ i 2009/65/WE ⁽³⁾) odpowiednio przetransponowanych do prawa krajowego, tak jak to miało miejsce w Republice Federalnej Niemiec w drodze § 9 Kreditwesengesetz i § 8 Wertpapierhandelsgesetz, mogły zostać zablokowane przez zastosowanie i wykładnię krajowego przepisu procesowego takiego jak § 99 Verwaltungsgerichtsordnung?
- 2) Czy organ nadzoru taki jak niemiecki Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht może powołać się wobec osoby, która na podstawie niemieckiej Informationsfreiheitsgesetz wniosła do niego o dostęp do informacji dotyczących konkretnego podmiotu świadczącego usługi finansowe, również wtedy na spoczywające na nim między innymi na podstawie prawa Unii obowiązki zachowania poufności unormowane w § 9 Kreditwesengesetz i § 8 Wertpapierhandelsgesetz, gdy istota koncepcji działalności spółki, która oferowała usługi finansowe, ale w międzyczasie została rozwiązana wskutek upadłości i znajduje się w likwidacji, polegała na oszustwie inwestycyjnym na szeroką skalę i świadomym szkodzeniu inwestorom, a osoby odpowiedzialne za tą spółkę zostały skazane prawomocnie na wieloletnie kary pozbawienia wolności?

-
- (¹) Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390, s. 38).
- (²) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 26 marca 2013 r. — Nickel & Goeldner Spedition GmbH przeciwko Kintra UAB w likwidacji

(Sprawa C-157/13)

(2013/C 156/36)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Nickel & Goeldner Spedition GmbH

Strona pozwana w postępowaniu kasacyjnym: Kintra UAB w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku wytoczenia powództwa przez syndyka masy upadłości, działającego w interesie ogółu wierzycieli przedsiębiorstwa i zmierzającego do przywrócenia wypłacalności przedsiębiorstwa i powiększenia wartości aktywów przedsiębiorstwa w upadłości tak, by roszczenia wierzycieli zostały zaspokojone w możliwie największej liczbie — podczas gdy, co należy odnotować, do tego samego rezultatu zmierzają przykładowo powództwa syndyka masy upadłości o uznanie czynności za bezskuteczną (skarga pauliańska), które zostały uznane za ściśle związane z postępowaniem upadłościowym — i zważywszy na fakt, że w niniejszej sprawie żądanie zapłaty należności za wykonany międzynarodowy przewóz towarów jest oparte na konwencji CMR i litewskim kodeksie cywilnym (ogólnych przepisach prawa cywilnego), czy powództwo takie należy uznać za ściśle związane (związkiem bezpośrednim) z postępowaniem upadłościowym skarżącej, czy właściwość do jego rozpoznania należy określać na zasadach rozporządzenia nr 1346/2000 ⁽¹⁾ i czy mieści się ono w zakresie wyjątku od zastosowania rozporządzenia nr 44/2001 ⁽²⁾?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, Lietuvos aukščiausiasis teismas wnosi do Trybunału o wyjaśnienie, czy jeżeli sporne zobowiązanie (zobowiązanie strony pozwanej, oparte na niewłaściwym wykonaniu jej zobowiązań umownych, do zapłaty na rzecz skarżącej będącej w upadłości należności i odsetek za zwłokę z tytułu międzynarodowego przewozu towarów) powstało przed wszczęciem wobec skarżącej postępowania upadłościowego, zastosowanie znajduje art. 44 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1346/2000, a na jego podstawie rozporządzenie to nie stosuje się, ponieważ właściwość do rozpoznania sprawy określa się zgodnie z art. 31 konwencji CMR, jako z postanowieniem konwencji szczególnej?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i ujęcia rozpatrywanego sporu w zakresie zastosowania rozporządzenia nr 44/2001, Lietuvos aukščiausiasis teismas wnosi do Trybunału o wyjaśnienie, czy w niniejszym przypadku należy przyjąć, że zważywszy na to, iż art. 31 ust. 1 konwencji CMR i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie stoją z sobą w sprzeczności, wskutek ujęcia spornych stosunków prawnych w zakresie konwencji CMR (konwencji szczególnej), w celu określenia, sądy którego państwa członkowskiego są właściwe do rozpoznania rozpatrywanego powództwa, należy zastosować reguły prawne zawarte w art. 31 konwencji CMR, o ile reguły